

Ved alle disse Forbrugsstatter gaaer Staten ligefrem en urigtig Vej; man lader en Familie, der bestaaer af mange Medlemmer, betale en forholdsvis altfor stor Bygningsafgift, og ved at beskaffe de nødvendige Forbrugsgjenstande, som Sukker, Thee, Caffe, Salt osv. trækker man Staten fortrinsvis ud af den, der har en stor Familie at forsørge, medens han under andre Forhold med den selsamme Indtægt ikke vilde komme til at betale saa stor en Skat. Dette er en Uretfærdighed, som absolut er imod Statens sande Interesse. Jeg mener derfor, at enhver Forandring, der kunde være Tale om i Bygningsafgiften, kun kunde gaae ud paa at lette denne Skat, hvor den allerede bestaaer, men paa ingen Maade paa at paalægge den, hvor den ikke bestaaer. Men for at en Lettelse kan finde Sted, er det en Selvfølge, at man forud maa have en Skat, f. Ex. en Indkomstskat, der vilde sætte istand til at bære det Tab, som vilde følge af en Lettelse i disse Forbrugsafgifter. At omfordele Bygningsstatten forekommer mig nu at være en aabenbar Uretfærdighed, thi at give den Ene en Lettelse i Bygningsafgiften og forøge den for den Andens Vedkommende, er jo pienishyligt ikke Andet end at tage en Capital af den ene Eiersomme og lægge den hen i den anden Eiers. Den, der faaer en forøget Afgift, paalægges der et Tab ved en Forringelse af hans Eiendoms Værdi, det er ligefrem at betragte som en Prioritet, der lægges paa Eiendommen, og den, der faaer en Lettelse, faaer en mindre Prioritet, end han tidligere har havt. En saadan Omfordeling af Skatten er Staten i ingen Henseende interesseret i, og det vilde blive et reent Løtterispil for de Skatteyndere, der bleve Gjenstand for en saadan Omfordeling. Jeg er derfor imod enhver Forandring i Forbrugsstatter, der gaaer ud paa enten at paalægge Skat, hvor den ikke før har været svaret, eller at omfordele den. Den eneste Forandring, jeg kunde være med til, er den, at komme til en gradvis Ophevelse af den bestaaende Skat.

Berg: Jeg bad om Ordet under den ærede Finantsministers Foredrag forleden Dag, og da de Udtalelser af Finantsministeren, som jeg vilde have besvaret, navnlig med Hensyn til et enkelt Punkt, ikke forekomme mig at være pointerede saaledes, som jeg kunde ønske, skal jeg tillade mig nogle faa Bemærkninger. Det syntes at fremgaae af Finantsministerens Foredrag, at den Deel af Bygningsafgiften, der betales pr. □ Alen efter Assurancesum, er siden 1802 betydeligt forhøjet, men at det ikke er Tilfældet med Hartkornsafgiften. Den samme Tanke er fremsat af det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgfreds (P. Olsen) endnu stærkere. Jeg vil antage, at dersom Finantsministerens Ord ere forstaaede saaledes, og det forekommer mig ikke, at de vel kunne forstaaes anderledes, saa ere de dog maastee alligevel tildeels misforstaaede. For at der ikke skal være nogen Tvivl i saa Henseende, vil jeg tillade mig at oplyse Forholdene, som de ere. Jeg skal forudstikke den Bemærkning, at Hartkornsstatten efter Ord af 1802 og de senere Forandringer ogsaa blev kaldt en Skat af Rytten og Bruggen af Jorden; det var altsaa et Slags Næringskat i en vis Forstand, ligesom Bygningsstatten er det. Der blev fastsat i Forordningen af 1802 en Afgift for Bygninger i Kjøbenhavn, der forhøiedes i 1809 til det Dobbelte, og 1816 i et saadant Forhold, at den indtil nu fra 1816 har udgjort 2³/₄ Gange saameget som den Scala, der blev fastsat i 1802, dog, vel at mærke, at i 1816 gik Courantmønten efter Forordningen af 1802 over til Rigmønt uden Forhøielse, Daler for Daler og Skilling for Skilling saaledes, at Bygningsafgiften betales nu pr. □ Alen med 2³/₄ Gange saa høit et Beløb som det, der i 1802 blev fastsat, dog, vel at mærke, naar vi ikke tage Hensyn til Forandringen i den gangbare Møntfort. Med Hensyn til Kjøbstadsbygninger blev der ogsaa foretaget nogle Forandringer ved forskjellige Love, saaledes i 1809; men i 1816 blev det